

som en nødvendig Drivkraft, som en daglig Spore for Ledelsen til at disponere økonomisk, men Administrationen maa saa ogsaa have den Beføjelse at kunne disponere.

Administrationskommissionen har enstemmigt sluttet sig til Kravet om Forrentning og er, saaledes som jeg har udviklet, med en enkelt Undtagelse tillige enig om, hvilke Beføjelser der bør gives Ledelsen. Kommissionen har haft Repræsentanter fra Regering og Rigsdag, fra Centraladministrationen, fra Statsvirksomhederne gennem de tilforordnede Administrationschefer, fra alle Arter af Kommuner her i Landet gennem Repræsentanter for Købstadforeningen, Amts- og Sogneraadsforeningerne og for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Jeg benytter Lejligheden her til at takke alle disse Medlemmer af Kommissionen for deres Arbejde i Kommissionen og for deres Tilslutning til Forslagene og ogsaa til at takke de tilforordnede Administrationschefer for det Tilsagn, som de derved har givet om, at de, naar disse Forslag vedtages, saa ogsaa tør paatage sig Forsøget paa at honorere de stillede Krav. Jeg vil ligeledes gerne udtale min Tak og Anerkendelse for den Modtagelse, Kommissionens Forslag har faaet hos Statsvirksomhedernes faglige Organisationer og deres Presse. Jeg, der selv i mange Aar har været Tjenestemand, ved, hvorledes dygtige, interesserede, initiativrige Tjenestemænd — og dem findes der heldigvis mange af — har brændt efter, at deres Etat kunde komme ud af de tunge, stive, uøkonomiske Rammer, der gør Statsdriften og den Gerning, de er sat i, saa lidet populær i Befolkningen. Jeg indrømmer, at jeg havde ventet, at Kommissionens Forslag skulde virke tændende i Etaterne — dette, at der nu er sat et Maal for Virksomhederne, der vil gøre, at der bliver Brug for Handlekraft og Initiativ —, og jeg kan heldigvis sige, at jeg heller ikke er blevet skuffet. Jeg tror ikke, at Rigsdagen skal undervurdere dette. Jeg tror i det hele taget, at det psykologiske Øjeblik for disse Forslags Gennemførelse er inde. Hvornaar Kravet om Forrentning fuldt kan indfries, tør jeg fornuftigvis ikke udtale mig om. Statsbanernes Tilskud fra Staten, altsaa deres Underskud, er paa dette Finanslovsforslag anslaaet til ca. 26 Mill. Kr. Men jeg tror, at Bancerne ved Overgang fra deres nuværende Driftsform til en forretningsmæssig Ledelse, hvor man dels maa kalde paa Trafikken og dels maa indrette sig efter den Trafik, man

kan faa, har saa mange Ressourcer, at et bedre økonomisk Resultat forholdsvis hurtigt vil kunne naas, og hver Million, hvormed dette Tilskud formindskes, vil jo styrke hele Statens Økonomi.

Jeg anbefaler altsaa disse Lovforslag til velvillig Behandling. De lægger, som hidtil, Magten, den tilstrækkelige Magt, i Rigsdagens Haand, og de giver efter min Opfattelse kun Administrationen, hvad den nødvendigvis maa have, naar man fra alle Sider vil Maalet.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Aktieselskabet Kjøbenhavns Diskontobank og Revisionsbanks Likvidation.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2532).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hans Nielsen: Ærede Medlemmer maa ikke finde det anmassende, at jeg begynder med at tale om mig selv. Det er ikke for at henlede Opmærksomheden paa, at jeg allerede for 12—13 Aar siden meget indtrængende henstillede til dette høje Ting at vedtage saadanne Forslag, at vort Bankvæsen kom under Statens Styrelse; hvis man havde fulgt, hvad jeg anbefalede den Gang, vilde man ganske sikkert have undgaaet de store Katastrofer og Kalamiteter, som vi senere har været Vidne til. Det er ikke derfor, jeg vil tale om mig selv til en Begyndelse — det er jo blevet moderne at tale om sig selv. Det er 38 Aar siden, jeg som 16-aarig ung Mand debuterede paa den politiske Arena med et flammende, ungdommeligt Angreb paa Provisorierne, og nu er det i Dag faldet i min Lod at forsvare det første af den socialdemokratiske Regerings Provisorier. Jeg kunde tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Kragh, som kommer til at tale lige efter mig, vilde søge at udgranske, om ikke der var en vis Symbolik i en saadan Udvikling hos mig, men jeg fraraader det ærede Medlem at forsøge paa noget saadant, thi der er ikke noget højere eller dybere at finde deri. Jeg forsikrer ærede Medlemmer, at selv om det kniber med Ungdommelig-